

На глупавия щастieto помага.

(По Андерсена).

Имало едно врѣме едни колиби съ десетина кжщи. Въ една отъ тия кжщи живѣли единъ старецъ и една бабичка — мжжъ и жена. Тѣ нѣмали дѣца.

Имали само единъ конь. Макаръ да били бѣдни, живѣли си много добрѣ, и за коня сѣ се намирало, какво да хапне: лѣтѣ — трѣвица, а зимѣ — сламица. Старецътъ ходѣлъ често съ коня въ града на пазаръ, а понѣвга съѣдитѣ си служели съ коня, като плащали на стареца наемъ или отврѣщали съ друга услуга. Това подпомагало за прѣхранването имъ, ала единъ день тѣ разсждили, че ще е по-добрѣ, да се продаде коня или да се смѣни за нѣщо, което е по-ползовито.

— Ти, дѣдо, по-добрѣ знаешъ, какво трѣбва да направимъ, рекла бабата. Днесъ има пазаръ, иди въ града, та или продай, или смѣни коня. Каквото и да направяшъ, сѣ хубаво ще е!

Дала бабата по-новитѣ дрехи на стареца да се облѣче; натъкмила му и дисагитѣ. На трѣгване тя цалунала дѣда по устата и му пожелала добъръ пжтъ.

Яхналъ дѣдо коня и трѣгналъ къмъ града.

Небето било ясно, и слѣнцето силно пекло. Много селяни отивали на пазаря — едни на коне, други съ кола, трети пѣша — и дигали облаци прахъ. Единъ отъ пазаргатитѣ каралъ крава. Кравата била много голѣма и оправена. „Тази крава ще дава добро млѣко, помислилъ си нашиятъ старецъ: да рачи да се смѣнимъ!“

— Ей байо, извикалъ старецътъ: моятъ конь струва повече отъ кравата ти, но мене крава ми трѣбва, затова ако искашъ, да се трапимъ.